

DE STER

HALF-MAANDELIJSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Daarom zoo wie ook in God geloofde mocht met zekerheid hopen op een betere wereld; ja zelfs op eene plaats ter rechterhand Gods, welke hoop komt door het geloof, en een anker is voor de ziel der menschen, hetwelk hen zeker en standvastig maakt, altijd overvloeiende van goede werken, gelyk wordende om God te verheerlijken. B. v. M. Ether 12:4.

De verkoren Twaalf.

Hunne roeping en wijding. a)

Den nacht, den morgen voorafgaande waarop de Apostelen geroepen en verorüineerd werden, was door den Heere in eenzame afzondering doorgebracht; Hij was den geheelen nacht opgebleven om tot God te bidden. b) En als de dag was aangebroken, en vele menschen vergaderden om meer van Hem te hooren, van het nieuwe en wonderbare Evangelie des Koninkrijks, noodigde Hij eenigen om nader te komen, die tot dien tijd in groote toewijding vereenigd waren geweest als Zijne discipelen of volgelingen, en uit dezen koos Hij twaalf, die Hij verordineerde en Apostelen noemde. c) Vóór dien tijd was geen dezer in eenige speciale zending, machtiging of aanstelling onderscheiden geweest; zij waren gerekend onder de discipelen in 't algemeen, hoewel, als wij gezien hebben, zeven een voorloopige roeping hadden ontvangen, waaraan onmiddellijk gevolg was gegeven door geheel of gedeeltelijk nun arbeid of bedrijf te verlaten en den Meester te volgen. Dezen waren, Andreas, Johannes, Simon Petrus, Philippus, Nathanaël, Jacobus, en Levi Mattheus. Vóór dezen gebeurtenisvollen dag evenwel, waren geen der Twaalf verordineerd of ter zijde gezet voor hun heilige roeping of ambt.

De drie Evangelisten, die gewagen van het organiseeren der Twaalf plaatsen in volgorde Simon Petrus eerst en Judas Iscariot laatst; zij stemmen ook overeen in de verhouding van enkelen, doch niet van allen. De orde volgende, die door Markus wordt gegeven en welke de voor ons meest gezochte kan zijn, omdat hij als de drie eersten noemt, hen die later de meest prominenten werden, bevinden wij het als volgt: Simon Petrus, Jacobus, Johannes, (zonen van Zebedeus), Andreas, (broeder van Simon Petrus), Philippus, Bartholomeus (of Nathanaël), Mattheus,

a) Matth. 10 : 1—4; Mark. 3 : 13—19; Lukas 6 : 12—16.

b) Lukas 6 : 12.

c) Lukas 3 : 13; vergelijk Joh. 15 : 16; Hand. 1 : 22.

Thomas, Jacobus, (zoon van Alpheus), Judas (ook bekend als Lebbeus of Thaddeus), Simon (onderscheiden door zijn toenaam Zelotus, ook bekend als de Kanaänitische), en Judas Iscariot.

De Twaalf, persoonlijk beschouwd.

Simon, als eerste der apostelen genoemd, is algemeen beter bekend als Petrus — die benaming hem door den Heere bij hun eerste ontmoeting gegeven, en later bevestigd. d) Hij was de zoon van Jona, of Jonkas en bij beroep visscher. Hij en zijn broeder Andreas waren vennooten met Jacobus en Johannes, de zonen van Zebedeus; en naar het schijnt was hun de visscherszaak nogal winstgevend, want zij waren eigenaars der booten en hadden anderen in hun dienst. e) Petrus^f vroegere woonplaats was in het kleine stadje Bethsaida geweest, f) aan de westkust der Galileesche zee; maar ten tijde van zijnen eersten omgang met Jezus of spoedig daarna, verhuisde hij en anderen zijner familie naar Capernaum, waar hij, naar het schijnt, een onafhankelijk gezinshoofd is geworden. g) Simon Petrus was gehuwd voordat hij tot zijn zending was geroepen. Hij was welgesteld in maatschappelijken zin; en eens toen hij zeide alles te hebben verlaten om Jezus te volgen, ontkende de Heere niet dat Petrus' offer zoo groot was als 't maar zijn kon. Wij zijn niet gerechtigd hem als ongeleerd of onwetend te beschouwen. Wel is waar werden hij en Johannes beiden door den raad der regenten uitgemaakt voor „ongeleerde en domme mannen”, h) maar dit werd gezegd om hun gemis aan door Rabbies gegeven onderwijs; en het is goed om op te merken, dat de leden van dienzelfden raad, verbaasd stonden over de wijsheid en macht die door de twee apostelen werd gemanifesteerd, wien zij voorgaven te verachten.

Van temperament was Petrus vurig en streng, en totdat hij door harde ondervindingslessen geoefend was, miste de vastheid van karakter. Hij had vele menschelijke zwakheden, maar toch niettegenstaande al deze overwon hij tenslotte alle verzoekingens des Satans en zwakheden des vleesches, en diende den Heere als de aangewezen en erkende leider der Twaalf. Den tijd en plaats zijns doods worden door de schriften niet opgehelderd; maar de wijze waarop die zou gebeuren, was te voren reeds door den Heere bekend gemaakt, i) en was ten deele door Petrus zelf voorzien geworden. j) Van de overlevering, terug gevonden in de beschrijvingen der vroegere christelijke geschiedschrijvers, anderen dan de apostelen, ontleenen wij dat Petrus den dood door kruisiging als een martelaar onderging, ten tijde van Nero's regeering, waarschijnlijk tuschen de jaren 64—68 na Christus.

d) Joh. 1 : 42; vergelijk Matth. 16 : 18.

e) Mark. 1 : 16—20; Lukas 5 : 10.

f) Joh. 1 : 44; 12 : 21.

g) Matth. 8 : 14; Mark. 1 : 29; Lukas 4 : 38.

h) Hand. 4 : 13.

i) Joh 21 : 18, 19.

j) 2 Petrus 1 : 14.

Origenes, verklaart dat de Apostel met het hoofd naar beneden was gekruisigd. Petrus, met Jacobus en Johannes, zijn deelgenooten in het Presidentschap der Twaalf, heeft als een verzezen wezen in de tegenwoordige bedeeeling bediend in de herstelling van het Melchizedeksche Priester-schap, hetwelk het Heilig Apostelambt in zich sluit, dat weggenomen was om den afval der waarheid en het ongeloof der menschen. k)

Jacobus en Johannes, broeders van den bloede, deelgenooten in hun visschersbedrijf, en broeders in kerkelijken dienst, waren met Petrus samen in de Apostolische roeping vereenigd. De Heere schonk het paar een gelijken titel — Boanerges of Zonen des Donders l) — mogelijk in betrekking tot den ijver welke zij ontwikkelden in Zijnen dienst, die werkelijk bij tijden moest gebreedeld worden, zooals dien tijd toen zij het vuur van den hemel wilden gebieden om de Samaritaansche dorpeelingen te vernietigen, die geweigerd hadden den Heere te herbergen. m) Zij streefden naar het hoogste Koninkrijk, als hun moeder, die vroeg, dat de twee plaats gegeven mocht worden aan de rechter- en de linkerhand van Hem in Zijn Heerlijkheid. Deze eerezucht werd door den Heere op zachte wijze afgekeurd, en de vraag bracht ergernis onder de andere apostelen. n)

Met Petrus waren deze twee broeders getuigen van de gewichtigste voorvallen in het leven van Jezus; zoo waren die drie Apostelen de eenigsten die toegestaan waren de opwekking van het dochtertje van Jaires bij te wonen; o) zij waren de eenigste leden der Twaalf die Christus verheerlijking aanschouwden; p) zij waren het dichtst bij den Heere gedurende zijn menschelijke foltering in Gethsemane; q) en als nu wordt verkondigd, hebben zij in dezen tijd bediend voor de herstelling van het heilig Apostelschap met al zijn vroegere Autoriteit en machten tot zegening. r) Jacobus wordt in de Theologische werken gewoonlijk als Jacobus 1 beschreven, ter onderscheiding der andere Apostelen die denzelfden naam dragen. Jacobus, de zoon van Zebedeus, was de eerste der Apostelen die een martelaars dood moest lijden; hij werd bij opdracht van Koning Herodes Agrippa onthoofd. s) Johannes is een discipel van den Dooper geweest, en heeft zijn vertrouwen in laatst genoemdes getuigenis van Jezus Christus duidelijk getoond door onmiddellijk den voorlooper te verlaten en den Heere te volgen. t) Hij werd een verknocht dienstknecht, en verwijst herhaaldelijk naar zichzelf als „de discipel,

k) Leer en Verbonden 27 : 12. Blz. 768 Talmage's „Jesus the Christ”.

l) Markus 3 : 17.

m) Lukas 9 : 54. Zie ook Markus 9 : 38.

n) Markus 10 : 35—41; vergelijk Mattheus 20 : 20—24.

o) Markus 5 : 37; Lukas 8 : 51.

p) Matth. 17 : 1—2; Lukas 9 : 28, 29.

q) Mattheus 26 : 36, 37.

r) Leer en Verbonden 27 : 12. Blz. 768 Talmage's „Jesus the Christ”.

s) Hand 12 : 1, 2.

t) Joh. 1 : 35—40.

wien de Heere liefhad", of „de geliefde Apostel." u) Met het laatste Avondmaal zat Johannes naast den Heere, zijn hoofd aan des Meesters boezem rustende v); en den volgenden dag als hij onder het kruis stond ontving hij, van den stervenden Christus de speciale opdracht, voor de moeder des Heeren zorg te dragen, w) waaraan hij oogenblikkelijk gevolg gaf, door de weenende Maria in zijn huis te nemen.

Hij was de eerste die den verrezen Heere herkende aan de Galileesche kust, en ontving van Zijne onsterfelijke lippen de aanmoediging van zijn gekoesterde hoop, dat zijn leven zoude voortduren, opdat hij onder de menschen kon bedienen totdat Christus in Zijn heerlijkheid komen zoude. x) De ervaring van dien hoop is, door de hedendaagsche openbaring, bevestigd geworden. y)

Andreas, zoon van Jona, en broeder van Simon Petrus, wordt minder vaak genoemd dan de alreeds beschreven drie. Hij was een der volgelingen van den Dooper, en met Johannes, de zoon van Zebedeus, verliet den Dooper om van Jezus te hooren; en als hij gehoord had, ging hij Petrus opzoeken, dezen met eerbied verklarende dat de Messias gevonden was, en bracht zijn broeder aan de voeten van den Zaligmaker. z) Hij deelde met Petrus in de eer der, van den Heere ontvangen roeping, aan de zeekust, en in de belofte: „Ik zal u visschers der menschen maken". a) Op zekere plaats lezen we, dat Andreas aanwezig was met Petrus, Jacobus en Johannes in een privaat onderhoud met den Heere, b) en wordt ook genoemd in verband met de wonderbare spijziging der vijfduizend c) en met Philippus in het bewerken van een onderhoud met Jezus, verzocht door vraaggierrige grieken. d) Hij wordt bij des Heeren hemelvaart met de anderen mede genoemd. e) Overlevering is vol met verhalen van dezen man, maar de mate van zijn bediening, den duur zijns levens en omstandigheden zijns doods, hebben we geen authentiek verslag van.

Philippus mag de eerste geweest zijn die van de lippen van Jezus de Autoritaire roep ontving van „Volg Mij", en vinden hem onmiddellijk getuigen dat Jezus de lang verwachte Messias was. Zijn woonplaats was in Bethsaida, de stad van Petrus, Andreas, Jacobus en Johannes; Verklaard wordt dat Jezus hem vond, f) waar het schijnt dat de anderen, in die geschiedenis betrokken personen, afzonderlijk van henzelfen kwamen. Wij vinden korte vermelding van hem ten tijde van de voeding

u) Joh. 15 : 23 ; 19 : 26 ; 20 : 2.

v) Joh. 13 : 23, 25.

w) Joh. 19 : 25—27.

x) Joh. 21 : 7, 21—23.

y) Leer en Verbonden 7. Boek v. Mormon, 3 Nephi 28 : 1—12.

z) Joh. 1 : 35—40.

a) Matth. 4 : 18, 19.

b) Markus 13 : 3.

c) Joh. 6 : 8.

d) Joh. 12 : 20—22.

e) Hand. 1 : 13.

f) Joh. 1 : 43—45.

der vijfduizend, op welken Jezus hem vroeg „vanwaar zullen wij brooden koopen, opdat dezen eten mogen?” Dit was gezegd om hem te beproeven, want Jezus wist wat Hij doen zou. Philippus' antwoord was gegrond op de verklaring van het kleine bedrag aan geld in hun bezit, toonen te niet de minste verwachting van een wonderbare uitkomst. g) Het was tot hem, die vraaggierige Grieken zich wendden om een onderhoud met Jezus te mogen hebben als te voren aangehaald in verband met Andreas. Hij kreeg een zachte terechtwijzing voor zijn misverstand getoond door zijn vraag aan Jezus om hen den Vader te toonen — „Ben Ik zoo langen tijd met ulieden geweest, en hebt gij Mij niet gekend Philippus?” h) Buiten melding te maken van zijn naam bij gelegenheden waar hij, als een der Elf, na 's Heeren hemelvaart, bij tegenwoordig was, verhalen ons de schriften niets meer van hem.

Bartholomeus wordt in de schriften alleen bij dezen naam genoemd, in verband met zijn ordinantie tot het Apostelschap, en als een der Elf na de hemelvaart.

De naam beduidt zoon van Tolmai. Het is wel zeker, hoe dan ook, dat hij de man is, die in het Evangelie van Johannes Nathanaël wordt genoemd — degene die door Christus gezegd werd te zijn „een Israëliet waarin geen bedrog was.” i) Hij wordt ook genoemd onder hen die met Petrus, na de opstanding des Heeren, uitgingen te visschen. j) Zijn woonplaats was in Galileesch Kanaän. De rede tot aanneming dat Bartholomeus en Nathanaël een en dezelfde persoon is, is deze: Bartholomeus wordt in elk der drie Evangelieën genoemd als een Apostel, Nathanaël niet. Nathanaël wordt tweemaal in het evangelie van Johannes genoemd en Bartholomeus in 't geheel niet. Bartholomeus en Philippus, of Nathanaëli en Philippus worden samen genoemd.

(Wordt vervolgd.)

Vert. van Jesus The Christ.

Vruchten van Mormonisme voldoende bewijs van de Goddelijke zending van Joseph Smith.

Redevoering, gehouden door Apostel M. J. Ballard op Zondag 8 April 1920.
Salt Lake City.

Prédik van den Bijbel.

Wanneer onze ouderlingen de wereld ingaan om deze boodschap te brengen, prediken zij niet van de openbaringen waarover ik gesproken heb, en waarom niet? Waarom quoteeren wij den bijbel? Wij zijn in denzelfden toestand als Jezus op zekere gelegenheid, toen het volk tot Hem sprak en zeide: „Mozes kennen wij alsook Jesaja; wij weten zij waren profeten, maar dezen Jezus kennen wij niet, wij weten niet of Hij diegene is waarvan gesproken is.” „Wel,” zeide Jezus — en herinner broeders en zusters en vrienden, dat Jezus Christus de Verlosser der wereld was en al zoude Jesaja geen enkel woord over de komst en

g) Joh 6 : 5—7.

h) Joh. 14 : 8, 9.

i) Joh. 1 : 45—51.

j) Joh 21 : 2, 8,

bediening geuit hebben en anderen eveneens daarover hadden gezwezen, was Hij toch de Verlosser en had de schriften niet noodig om Zijn rechten en autoriteit te bewijzen; Hij was gekozen om de Verlosser te zijn, door een meerderheid van stemmen in de tegenwoordigheid des Vaders, zelfs vóór de grondlegging der wereld, en had geen andere hoedanigheden noodig om Hem het recht te geven hier te komen tot bediening onder de menschenkinderen. Hij dan zeide: „Ik zal u niet oordeelen. U behoeft Mijn getuigenis niet aan te nemen, omreden ge in mij niet gelooft, maar” zeide Hij „u zult geoordeeld worden door hen in wien gij beweert te gelooven.” En Hij opende voor hen de schriften der profeten in dewelken zij beweerden te gelooven, en quoteerde van deze profeten bewijzen die ieder redelijk mensch zouden tevreden stellen en doen erkennen dat Hij diegene was waarvoor Hij zich uitgaf. Hij was de vervulling der oude voorspellingen en versloeg hen door hun eigen geschriften. Alzoo heeft de Mormoonsche zendeling deze boodschap en goddelijke volmacht van den Heer, om deze boodschap eens weder aan de kinderen der menschen te brengen, het plan der zaligheid, het recht en de volmacht om de deur te openen en den weg tot ingang nogmaals te wijzen, op bevoeglijke wijze alle gaven van genade en zegeningen van het Evangelie te schenken. Maar de menschen zeggen: „Petrus kennen wij en eveneens Paulus, wij bouwen kerken ter eer van hen, wij weten zij zijn apostelen geweest, wij zijn gewillig hen te gelooven, maar wat Jozef Smith aangaat, hij is ons onbekend.” En zodoende is de Mormoonsche zendeling verplicht te doen wat Jezus deed, n.l. te zeggen: „wij zullen u niet oordeelen, u zult geoordeeld worden door hen in dewelken gij meent te gelooven.” Dan openen wij de schriften en brengen bewijzen naar voren uit de getuigenissen van hen waarin ze zeggen te gelooven; dat hetgeen wat plaats heeft gevonden, de komst van boodschappers, voorspeld geworden is. Wij halen van deze getuigen bewijzen aan, dat een mensch wederom geboren moet worden uit water en geest, en wel door onderdompeling en dat daarna de handen moeten worden opgelegd voor den doop des vuurs des Heiligen Geestes.

Wij verwijzen naar de schriften dat de Kerk gebouwd moet zijn op het fundament van Profeten, Apostelen, Herders, Leeraars en Evangelisten etc., tot het werk der bediening en leiding; en door deze getuigen staan zij veroordeeld. Wij veroordeelen hen niet, en laat het bekend zijn, dat de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, haar bestaan niet heeft uit of van den bijbel, welken wij ten zeerste eerbiedigen; het is een verslag van de vroegere bedeeing, maar deze Kerk is speciaal gegrond op moderne openbaring, door welke wij niet alléén in het bezit van kennis zijn gekomen, maar ook de sleutelen, machten en rechten tot bediening dezer gewichtige zaken des Heeren hebben ontvangen.

De Kerkbondbeweging.

Wel broeders en zusters, wat is er in de laatste honderd jaren gebeurd, of sinds den tijd dat Jezus Christus deze woorden sprak, welke zijn aangehaald als gegeven tot Joseph Smith, dat u te kennen kon geven dat Joseph Smith verkeerd was, of dat er ergens in de wereld een Kerk

van Christus bestond, die zich aan iemand kon openbaren als zijnde voor de verlossing van den mensch. Ik denk dat wij in het jaar 1920 eene bekentenis der waarheid van Jezus Christus, aan Joseph Smith overgedragen, hebben vernomen; dat de wereld de waarheid verloren en eene gedaante van godzaligheid had, maar de kracht derzelve verloochende. Deze belijdenis wordt in die kerkbeweging gevonden. Wij becritiseeren onze christelijke broeders niet, in hunne pogingen om een éénheid te bewerken en door gezamenlijke krachten één lichaam te vormen voor de vooruitgang van het christelijke geloof. Dat is wat zij moeten doen. De oorzaak die deze kerkbeweging in het leven riep, was de les die wij door den oorlog hebben gekregen. Men bemerkte onze onbekwaamheid om met succes de vereenigde vijand te bestrijden, zoolang Frankrijk haar legers kommandeerde en Engeland en Italië hun eigen aanvoerders hadden. En toen de Vereenigde Staten zich in den oorlog begaf, verrichtte president Wilson een hoog edele daad, wat weinig minder dan een inspiratie genoemd mag worden, door Engeland, Frankrijk en Italië bekend te maken met de betere opvatting. Hij zeide: „de Vereenigde Staten zullen niet met u ten strijde trekken, tenzij wij één Generaal Commandeur hebben over de zee- en landmacht; wij weigeren onze jongens op te offeren onder een systeem van verdeeldheid, waar ieder leger op zichzelf is aangewezen en eigen commando heeft. Toen President Wilson zijn voorstel van hooger commando indiende, werd dit door enkelen der geallieerden tegen gewerkt. Toen hij tenslotte Lloyd George overtuigde dat dat het eenigste was tot succesvol bestrijding van den vijand, en dat de Vereenigde Staten zich daarin niet zouden begeven tenzij dat zou worden gedaan, gaf hij zijn toestemming. En toen hij in Engeland terugkwam vond hij daar een parlement die hem eruit wilden werpen, omdat zij niet van plan waren een Engelsch generaal onder iemands commando te plaatsen. Maar toen Lloyd George zeide: Mijne heeren wij zijn hulpeloos; wij kunnen geen hulp van Amerika krijgen tenzij wij op dit punt ingeven, en indien ik u alle bewijzen zoude geven die ik heb ontvangen, is hier niemand die daar niet mee kan instemmen,“ won hij hun steun. En als eindelijk Generaal Foch was gekozen als de eerste generaal over allen, was generaal Pershing van Amerika met zijne troepen de eerste die zich, in edel voorbeeld, aan zijn commando onderwierp en door dat voorbeeld volgden ook de anderen; en door vereenigd te zijn, geleid door één hoofd, waren wij instaat tot stand te brengen, wat anders onmogelijk zou zijn geweest, in zoo'n korten tijd onder verschillende commando's. En door deze les in overweging te nemen, heeft het, het verdeelde christendom genoodzaakt, te erkennen dat zij de heidenen niet kunnen bekeeren onder een verdeeld front en zoeken zij zich op de een of andere wijze te vereenigen, om alzoo machtiger tegenover de ongeloovigen te staan. O, mocht dien dag komen. Aannemende dat zij zich in een groot lichaam kunnen vereenigen, en daardoor kracht wordt verkregen, kunnen toch alle kerken niet doen wat slechts door God alleen gedaan kan worden, d.w.z. Zijn macht mede te deelen, Zijn Heilige Autoriteit, het recht om te handelen en te bedienen in Zijn Heiligen Naam tot de zaligheid van den mensch. Het zou mij werkelijk

verheugen de kerken vereenigd te zien, omreden als zendeling heb ik opgemerkt, wat verwarring het geeft zooveel kerken te hebben dat de gewone mensch aan geen tiende gedeelte aandacht kan schenken, het leven is daar te kort voor. O, wat zouden wij helder kunnen zien als er maar een of twee gezindten waren. Het zal zeer aanmoedigend zijn de verwezenlijking te zien. Ik zal het hartelijk begroeten. En waarom zou het niet gebeuren? Welke reden zijn er voor een verdeeld christendom? Herinneren wij niet de veelbetekenende woorden van Christus: „Tenzij ge één zijt, zijt gij niet van mij.” Zijn laatste gebed vóór Hij zijn lijden tegemoet ging was: „Opdat zij allen één mogen zijn gelijkewijs Gij Vader in mij en ik in U, dat ook zij in ons één zijn, opdat de wereld geloove, dat Gij mij gezonden hebt.” En ik sta hier en zeg, dat datgene wat een blaam op het christelijk geloof werpt, dat de naam van Jezus Christus verkleind heeft, hetgene wat meer dan iets anders daartoe heeft bijgedragen, de verdeeldheid is die heerscht onder de zich bewerende volgelingen van Jezus Christus, die wrok, strijd, kwaadwilligheid en haat tegenover elkander toonden. De vruchten van het Evangelie hebben zij niet laten zien en ik verwelkom den dag dat verdeeldheid zal hebben opgehouden te bestaan. „Aan de vruchten zult gij hen kennen.”

Ik heb dikwijls door hunne zendingen hooren zeggen, als zij naar China, Japan of andere natiën gaan, wanneer een baptist zending eenige belangstelling voor hun boodschap heeft opgewekt, onmiddellijk in den weg getreden worden door zendingen van andere richtingen, die beweren dat hun opvatting van godsdienst evengoed is en een beetje beter, en het niet noodig is om door onderdompeling gedoopt te worden, hetwelk de geest van den nieuwen bekeertling verward en hij er niets van begrijpt. En voor verscheidene jaren is reeds het geroep gegaan, „wij moeten vereenigd zijn, willen wij de menschen tot overtuiging brengen.” Wij vragen de heidenen te oordeelen welke van de christelijke kerken de ware is, als de kerken het zelf niet kunnen. Enkele maanden geleden gaf een welbekend zendeling van uit Indië zijn advies in betrekking tot de bekeering van het volk in dat groote land. Het eerste wat gedaan moest worden was, om van de verschillende secten te weten te komen, welke beginselen en leerstellingen zij noodzakelijk achten voor de zaligheid, volgens het christelijk geloof. Als de verschillende opinies verkregen waren dan te vereenigen in deze noodzakelijkheden, de noodzakelijkheden die worden gevolgd en de niet noodzakelijke dingen overwegen, en van deze de juiste formule voor aanbidding te construeeren. En als alle zendingen der verschillende gezindten in dit plan van handeling overeengekomen zijn, is het aanbevolen dat er één groote organisatie zou zijn, onder één hoofd die het werk van bekeering onder het volk van Indië zou leiden. En hij waarschuwt hen, dat zoo zij niet met een sterk front staan, zij zeker zullen falen.

(Wordt vervolgd.)

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
JOHN P. BILBYWHITE.

Assistent:
W. WOLTER.

Waarheid kan niet worden verdrongen.

Het volgende is een extract uit een anti-Mormoonsch boek, dat ons doet zien, niettegenstaande hunne gevoelens, zij toch moeten erkennen dat waarheid niet door leugens kan worden opzij gezet, zonder dat zij het hare verkondigd. Het doet ons zeer veel genoegen dat onder de leugens de waarheid zich steeds heerlijker zal ontplooiën en onze getuigenissen worden er des te sterker door. We laten het uittreksel in zijn geheel volgen, de geest des schrijvers daardoor mede openbarende, zoodat er niet gemeend zal worden dat een voorstander er de auteur van is.

In September 1838 verzamelde zich een volksmenigte in den omtrek der Mormoonsche stad Adam-on-di-Ahman, en begon allerlei vijandelijkheden op de inwoners uit te oefenen. Haar oogmerk was de Mormonen door terging tot daden van geweldadigheid te brengen, om alzoo een voorwendsel te verkrijgen tot wettige vervolging en uitdrijving. De Mormonen zochten zich te helpen door de hulp der overheden in te roepen. Hierdoor echter werd het tegendeel van hetgeen men gewild had teweeg gebracht. De toenmalige gouverneur van Missouri was Kilburn Boggs, dien wij boven als een geslagen vijand der Mormonen hebben leeren kennen. Deze riep inderdaad de gewapende macht van Missouri bijeen; maar gaf bevel aan generaals, die vijandig tegen de Mormonen gezind, of te zwak waren om de Anti-Mormoonsche gezindheid hunner troepen te beteugelen. Door een afdeeling dezer troepen, werden in een plaatsje, Hauns Mill genaamd, vier en twintig weerlooze Mormonen, meestal vrouwen, grijsaards en kinderen, wreedaardig vermoord. De hoofdmacht, 3500 man sterk, onder de generaals Clarke en Lucas, kwam kort daarop voor de Mormoonsche stad Far-West zich legeren. Dit leger, dat de orde moest handhaven en de Mormonen beschermen, deed bij Far-West hetzelfde wat het gepeupel bij Adam-on-di-Ahman gedaan had. De korenvelden werden vernield, het vee gedood. De stad werd in een staat van beleg gehouden, en geen man of vrouw kon zich zonder levensgevaar naar buiten begeven. Te vergeefs beproefden de Mormonen zich te verdedigen. Hunne gewapende macht, slechts 1100 man sterk, was tegen de groote overmacht hunner bestrijders niet opgewassen. Zij waren in het eind genoodzaakt te voldoen aan de eischen, die men hen deed; namelijk: hunne wapens over te geven; vijf van hunne hoofdleiders uit te leveren, om voor een rechtbank gesteld te worden; en dadelijk het grondgebied te verlaten.

De uitgeleverde oudsten der gemeente, waren Joseph Smith en zijn broeder Hyrum; Baldwin, Wight en MacRae. De aanklacht tegen hen luidde, hoog verraad, moord en félonie. Zij werden door een krijgsraad ter dood

veroordeeld; maar de uitvoering van dat vonnis werd door de tusschenkomst van een meer billijk denkend Generaal tegengehouden. Een tijd lang werden zij van de eene plaats naar de andere gevoerd, en eindelijk te Liberty, eer stadje in Clay-County, in de gevangenis gesloten. De geheele tijd hunner gevangenschap duurde zes maanden. Uit de gevangenis schreef Smith een brief aan zijne gemeente, wiens inhoud den profeet der Mormonen in een enigszins gunstiger daglicht stelt, dan waarin hij zich tot hiertoe heeft gevoond. Het schijnt dat tegenspoed en gevaar eenigen invloed op de inborst van den profeet hebben teweeg gebracht. Zijn onwankelbaren moed, en ongeschokt zelfvertrouwen op de eindelijke zegespraal van zijne zaak wekken bewondering, en zouden bijkans doen denken, dat hij zijne verdichtselen zoo lang gepredikt en er zoo lang in geleefd had, dat hij er eindelijk zelf in was begonnen te gelooven. Schoon de brief te lang is, om geheel medegedeeld te worden, kunnen wij echter eenige uittrekselen, kenmerkend voor de toenmalige goedsgesteldheid en denkwijze van den profeet, niet terughouden.

Na het opschrift: „Aan den bisschop Partridge, en de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen,” begint de brief met den volgende groet: „Moge de genade van God den Vader en van den Heer en Zaligmaker Jezus Christus op u allen rusten, en met u blijven immer en altoos; en moge geloof, deugd, kennis, ingetogenheid, geduld, godzaligheid en broederlijke liefde in u wonen en overvloedig in u worden, opdat gij niet dor en onvruchtbaar zijn moogt.”

Na eene opsomming van de geleedene grieven, en eene aanroeping van God om Zijne heiligen te hulp te komen, gaat hij aldus voort: „Zeer bemindē broeders! wij ondervinden, dat de gevaarlijke tijden zijn gekomen, die in vroegere dagen zijn betuigd geworden, en wij mogen met volkomen gewisheid verwachten, dat al die dingen gebeuren zullen, waarvan de heilige profeten gesproken hebben. Wanneer gij uwe oogen opheft naar het schitterende licht van den dag, dan moogt gij zeggen: spoedig zult gij uw blinkend aangezicht omsluiëren, want op het bevel van Hem, die gezegd heeft: „er zij licht,” en daar was licht, zult gij uw schijnsel terug trekken. En gij, o maan! gij zwakker licht, en fakkel van den nacht, gij zult veranderd worden in bloed. Wij zien dat de voorspellingen aangaande de laatste dagen vervuld worden; en de tijd zal komen, wanneer de Zoon des menschen zal afdalen in de wolken des hemels, met groote macht en heerlijkheid. Daarom deinzen wij niet terug, en ons hart en onze moed bezwijkt niet onder het zware juk, dat ons wordt opgelegd. Wij weten dat God onze onderdrukkers bespot; dat Hij lachen zal over hun ongeluk, en hen bespotten, wanneer de tijd komt, dat zij vreezen moeten.”

„Wij hebben gisterenavond eenige brieven van onze vrienden ontvangen, alle een vriendelijken en vertroostenden geest ademende. Langen tijd waren wij van berichten aangaande onze vrienden verstoken geweest; en toen wij deze brieven lazen, waren zij eene verkwikking voor onze zielen gelijk de zachte morgenlucht en het verfrisschende koeltje; maar ons gevoel van vreugde was gemengd met gevoelens van smart en bekommring wegens de rampen der arme en geslagene heiligen; en wij

behoeven niet te zeggen dat de sluizen onzer harten open gingen, en onze oogen waren als tranebeken. Zij, die nooit zonder schuld of oorzaak binnen de muren eener gevangenis opgesloten zijn geweest, kunnen het zich slechts flauw verbeelden, hoe aangenaam alsdan de stem van een vriend is, of eenig teeken van vriendschap, vanwaar dat ook komen moge. Het wekt alle teedere gevoelens, die in het menschelijke hart sluimeren; het roept al het verledene in herinnering, het verlicht het tegenwoordige met de snelheid des bliksems, en maakt met streeklend voor gevoel ons meester van het toekomstige; het vervult de ziel met teederheid en liefde, totdat alle haat, vijandschap en boosheid, alle verledene geschillen, misverstand en verkeerde handelwijze vergeten zijn, of als slachtoffers verslagen liggen voor de voeten der liefde. En wanneer het hart genoegzaam verleederd is, dan komt de stem der goddelijke ingeving, en fluistert: „Mijn zoon, vrede zij met uwe ziel; uw tegenspoed en uw leed zal slechts een korte poos duren; en daarna, wanneer gij getrouw zijt en volhardt, zal God u verhoogen; en gij zult zegeprelen over uwe vijanden, en uwe vrienden zullen naast u staan, en u uit de volheid hunner harten gelukwenschen.”

„God heeft gezegd, dat Hij een beproefd volk wil hebben, en dat Hij de Zijnen wil louteren gelijk het zilver gelouterd wordt. Daarom gelooven wij, dat Hij Zijn eigen smeltkroes gekozen heeft, om ons te beproeven; en wanneer wij zoo gelukkig zijn van te volharden en het geloof te behouden, dan zal het een teeken zijn voor het thans levende geslacht, genoegzaam om het zonder verontschuldiging te laten.

Het zal tevens een beproeving onzes geloofs zijn, gelijk aan die van Abraham of van iemand der ouden; en zij zullen geen reden hebben om zich boven ons te beroemen in de vervolgingen en de beproevingen, die zij hebben ondergaan. Nadat wij zoovele rampen hebben geleden, vertrouwen wij, dat eerlang een ram in het bosch zal worden gevonden, zoodat de zonen en dochteren van Abraham ontheven worden van hunne angsten en bekommelingen, en hunne aangezichten verhelderd worden met het licht van vreugde en behoudenis, en zij bekwaam gemaakt worden om standvastig te zijn tot in het eeuwige leven.”

Na eenige raadgevingen te hebben gegeven betreffende het bestuur der Kerk in zijne afwezigheid, en de zijnen gewaarschuwd te hebben tegen hoogmoed, en de begoochelingen eener verhitte verbeelding, eindigt de profeet zijn schrijven aldus: „Onwetendheid, dweepzucht en bijgeloof belemmeren menigmaal den voorspoed der ware Kerk, en zijn gelijk aan de waterstromen, die van de bergen dalen, en de heldere rivier met slijk en morsigheid vullen; maar wanneer de storm gestild is en de regen voorbij gegaan, dan wordt het slijk weggewasschen, en de rivier is weder helder en zuiver als hare bron. Evenzoo ook zal de Kerk in hare zuiverheid verschijnen, wanneer onwetendheid, bijgeloof en dweepzucht weggespoeld zijn. Welke macht kan Gods hand terughouden? Men zou evengod de hand kunnen uitsteken, om de machtige rivier Missouri in haren loop te stuiten, als beproeven, om den Almachtigen te beletten kennis van den hemel in de harten van de Heiligen der Laatste Dagen te doen afdalen. Men zou evengod kunnen zeggen dat het water geen water is,

omdat de bergstroom slijk aanvoert, waardoor de heldere rivier bezoedeld wordt; of dat vuur geen vuur is omdat het uitgebluscht kan worden; als beweren, dat onze zaak verloren is, omdat afvalligen, leugenaars en moordenaars uit hunne sterke plaatsen een stroom van slijk op ons hebben geworpen. Neen, zij mogen razen met alle machten der hel, zij mogen hunnen toorn, hunne verontwaardiging en wreedheid uitstorten gelijk de berg Vesuvius zijne brandende lava uitwerpt; het Mormonisme zal toch blijven bestaan. Het Mormonisme is waarheid, want het is van God; van Hem hebben wij onzen oorsprong; door Hem zijn wij geroepen, toen de volheid der tijden gekomen was; van Hem hebben wij het boek van Mormon ontvangen; door Hem bestaan wij tot op dezen dag; en zullen wij blijven bestaan, wanneer het tot Zijne eer dient. Wij hebben besloten om als goede soldaten, de verdrukking te verdragen ten einde toe. Wanneer gij dit leest, zult gij zien, dat kerkmuren, ijzeren deuren, knarsende hengselen, bewakers en kerkermeesteren ons vertrouwen niet hebben geschokt; maar wij zeggen en dat wel bij ondervinding, dat zij naar hunne eigene natuur berekend zijn, om de ziel van een rechtschapen man met moed te vervullen, sterker dan alle machten der hel. Maar wij moeten onzen brief besluiten, en onze groete zenden aan vaders, moeders, vrouwen, kinderen, broeders en zusters; en hun de verzekering geven, dat wij hen in heilig aandenken houden. Wij zijn, waarde broeders, uwe deelgenoten in het leed, en gevangenen van Jezus Christus om de wil van het Evangelie, en wegens de hoop der heerlijkheid, die in ons is. Amen."

Gedurende de gevangenschap van Smith werd het grondgebied van Missouri door zijne geheele gemeente ontruimd. In het midden van den winter, in December en Januari 1838—1839, werden de Mormonen gedwongen te verhuizen, zonder dat zij tijd gehad hadden, om door verkoop of anderszins over hunne landgoederen of eigendommen te beschikken. Zonder genoegzamen leeftocht, zonder beschutting tegen wind of weder zwierven zij door velden en wouden, terwijl menigeen van hen door gebrek en koude omkwam.

Zij richtten hunnen koers naar Illinois, welke staat destijds nog voor een groot gedeelte woest en onbebouwd, en weinig bevolkt was. Bij kleine afdeelingen kwamen zij in het voorjaar van 1839 aldaar aan, en vonden zoowel bij Indianen als Amerikaansche burgers een welwillend onthaal. Inmiddels was de profeet uit zijn gevangenis ontsnapt, en had zich te Quincy, in Illinois, weder bij de zijnen gevoegd. Zijne door druk en vervolging verharde onverschrokkenheid, zijn ongeschokt zelfbetrouwen, zijne schitterende beloften, de vreugd van het wederzien, de hulp- en troostbehoevende toestand der heiligen — alles vereenigde zich, om de harten zijner gemeente vaster dan ooit aan hem te verbinden, en heft hem gemakkelijk te maken om haar met nieuwen moed te bezielen. Hij vestigde zich met de zijnen in een dorp, Commerce genaamd, bestaande uit een aantal ellendige blokhuizen, maar allergunstigst gelegen, aan den Mississippi, niet ver van de Desmoines-watervallen, op een vooruitstekenden heuvelgrond, aan den rand van een heerlijk golvende prairie. Aan die plaats, die weldra in een stad herschapen, en Nauvoc, „de

schoone" genaamd werd, volgde voor de Mormonen een tijdperk van bloei, zooals zij tot dusver niet gekend hadden.

REDACTIE. — Wij hebben kunnen waarnemen dat de schrijver van dit artikel, niet de verbitterde geest toont, die in den regel wordt gevonden bij hen die zich verwaardigen om artikelen over ons of onze godsdienst te schrijven, en wat het stempel van algeheele onwaardigheid draagt, daar iemand met zoo veel verbittering, nimmer de waarheid kan spreken of schrijven. Tot ons genoegen merken wij op, dat de getrouwheid aan het eens gemaakte verbond, niet is vergeten te vermelden, zoodat wij hiernit kunnen opmaken, niettegenstaande de moeilijkheden die zich voordeden, de profeet zich van de liefde zijner medebelijders voor goed had verzekerd, die voorzeker niet door bedrog werd verworven. De rede doet gevoelen, dat bij al de pogingen die men zoo dikwijls heeft aangewend, tot omverwerping der gedanne verklaringen van Jozef Smith, hij meer dan eens getoond heeft, een ongekende verknochtheid aan zijn zaak te hebben bezeten, en de bezieling daarvan op anderen over bracht. De verklaringen zijner vrienden zijn dan ook allen van hetzelfde karakter, altijd de diepste eerbied en hoogste waardeering te kennen gevende van zijn veelomvattende bezigheden en hervorming die hij in de mensch, ten hunnen goede, wist te bewerken. Bij al de moeite die hij terwille der groote zaak moest doormaken, was hij altijd bereid anderen bij te staan in daad en woord, en genoot daardoor het algemeen vertrouwen. De zekerheid van zijn beweringen, de onwankelbaarheid van zijn geloof, en het streven naar het einddoel, bewijzen ons van zijne hoogere zending, en wij gevoelen ons verzekert dat eens de wereld hem naar zijne verdiensten zal beoordeelen, hoewel dat ons niet zal verbeteren, of onze zaligheid zal vermeerderen, doch waarheid en deugd kan niet verborgen blijven. Wij zijn den Heere dankbaar voor onbevooroordeeld geloof te hebben mogen bezitten, zoodat we instaat waren te zien tot overtuiging. Er is gedurende de laatste eeuw meer waarheid verkondigd dan in alle vorige eeuwen, welke een tijdperk van geestelijk verval genoemd mag worden. De vele gezindten die verzezen, bewijzen voldoende, de afwezigheid van den Geest der Waarheid, die slechts alleen de waarheid zal bekend maken. De organisatie der vroeger bestaande kerk, het herstel van het heilig priesterschap, de noodzakelijkheid der vasthouding aan de ware beginselen, het geloof en de verzekering van openbaring in onzen tijd, de onveranderlijkheid van God in wezen en werken, en nog zoo veel meer van noodzakelijkheden, zijn gedurende zijn leven bekend gemaakt, die door anderen maar losweg werden voorbij geloopt. Dat is geen gewoon menschenwerk, doch hemelsche inspiratie kan hier niet ontzegt worden, waarvoor wij hopen den Heer verschuldigden dank te kunnen brengen.

De Wet die het Individu bestuurt.

Bekeering.

Het tweede beginsel voor de besturing van het individu volgens „Mormoonsche" theologie, is bekeering. Zoo algemeen is er over dit beginsel

gediscuseerd in zijn relatie met de moreele wetten, dat zijn pendant in alle menselijke pogingen dikwijls voorbij gezien is geworden.

Geloof is bekeering. Te bekeeren is, zich eerst van de oude werken af te keeren. Dus, hij die eenige van Gods wetten schendt, stelt zich bloot aan zekere straffen, maar zoo hij bekeert, en geen herhaling van zonden heeft, zal de straf worden afgewend.

Natuurlijk kan zulk eene verandering van hart en daden alleen worden teweeg gebracht nadat het geloof is gevestigd. Niemand zal met een gewoonte breken tenzij er voldoening gevende reden zijn. Al de daden der menschen moesten door rede worden geleid. Bekeering dan, is een soort van gehoorzaamheid of daadwerkelijk geloof; en is groot in proportie naar de graad des geloofs welke het individu bezit. De bekeering kan het geloof niet overtreffen, welke eigenlijk de kennis van den persoon in zich sluit.

Aldus is het met de Wetenschap. Voor eeuwen lang werden lichamelijke wonden naar zekere methoden behandeld, die gedacht werden correct te zijn; maar, en in 't bijzonder in tijden van oorlog, stierven een groot aantal van patiënten onder die behandeling. Het werd later ontdekt dat lagere orden van leven — de bacteriën — de wonden besmetten, en oorzaak van het hooge sterftecijfer waren. Dit leidde tot de antiseptische behandeling in chirurgie, welke het kiemleven vernietigt en de wond geheel en al rein houdt. Als een gevolg, is de sterfte aan vleesch en andere wonden aanmerkelijk verminderd. De medische stand bekeerde, of keerde zich af van de vroegere methode, en de belooning werd onmiddellijk gevoeld. Doch niettegenstaande, vóór de antiseptische chirurgie ten slotte en geheel was gevestigd, moest het geloof in zijn uitoefening onder de leden worden opgewekt. Een scheikundige die nauwgezette analyse maakt, kan een zekere factor aanwenden, die naar berekening gedacht wordt correct te zijn, doch in werkelijkheid geheel verkeerd is. Als later de juiste factor ontdekt en aangewend is, worden de resultaten ook juist. Bekeering van de voorgaande dwaling, verandert het werk van den scheikundige van onjuist tot correct. Inderdaad is het noodig in elke afdeling der wetenschap, als bevonden wordt dat de wet der natuur is verbroken, dat overtreding ophoudt. Volhardt een scheikundige in de overtreding van een bekende wet, dan weet hij dat de gevolgen, groot of klein, zullen volgen.

Hoogere bedoeling van bekeering. Te bekeeren sluit in zich meer dan verwijdering van incorrecte handelingen. Het omvat ook het aannemen van nieuwe gewoonten. De man die zich van zijn zonden heeft afgewend, kan met een wet bekend worden die hij nimmer heeft overtreden, die toch bij navolging verhooging voor hem beteekent. Als hij zoo 'n wet niet navolgt, maar daarin onzijdig blijft, is hij even zeker een zondaar. Zich van zulke zonden te bekeeren is alle hogere wetten te gehoorzamen als ze zich aan ons voordoen. In het geestelijke leven, is het onmogelijk, voor den persoon die de hoogste zaligheid hoopt te genieten, bij het zich voordoen van nieuwe beginselen, passief te blijven. Hij moet ze omhelzen, ze naleven, ze hem eigen maken.

Niet alleen moet de wetenschappelijke zich van de wetenschappelijke

dwaling verbeteren, hij moet ook nieuwe wetenschap accepteeren als zij gevonden wordt. Als de scheikundige, werkende met de meest bekende ontleedkundige methoden, leert, dat een vlugger of accurater methode is gevonden, moet hij dat nieuwe feit aannemen om de resultaten van zijn arbeid meer effectief te maken. Toen de scheikundige vóór honderd jaar met de atomische hypothese bekend werd, was de aanneming noodzakelijk opdat er snellere ontwikkeling in de scheikunde verkregen zou worden. Zij die ongelooftig waren in de nieuwe leerstelling en faalden het aan te nemen, werkten in grooter duisternis en maakten geen belangrijke vordering. Newton's leer der zwaartekracht opende een nieuwe wijze van onderzoek. Zij die het niet aannamen waren spoedig door hun meer actieve collega's achtergelaten. In al die gevallen is de gehoorzaamheid aan die nieuwe kennis geschonken, een soort van bekeering. Als iemand, in godsdienst of wetenschap, ophoudt de wet te overtreden, houdt hij op daadwerkelijk kwaad te doen; wanneer hij een nieuwe wet aanneemt houdt hij op met nalatigheid. Geen bekeering kan volkomen zijn als het niet het ophouden van het doen van kwaad en het nalaten van goed te doen in zich sluit, dat is het afkeeren van actief en passief kwaad.

Bekeering is actief geloof. Op deze wijze beschouwd, is bekeering^t gehoorzaamheid aan de wet en is actief geloof. De wet, alvorens zij wordt gehoorzaamd, moet worden begrepen — dat is, geloof moet bekeering voorafgaan. Daarom, de betoonde gehoorzaamheid kan slechts door wetenschap vermeerderen, of, m.a. het geloof van den persoon. Gelijk als de profeet Joseph Smith verklaarde: „niemand kan in onwetendheid zalig worden” en „iemand wordt niet eerder zalig dan dat hij kennis ontvangt.”

Bekeering is evengoed het tweede beginsel tot handeling voor den persoon in het rijk der wetenschappen als in de godsdienst.

Seniors Manual 1920-'21.

President Grant en Maatschappelijke vooruitgang.

Door MILTON COLVIN, redacteur der Arizone Magazine.

Geen enkel groot leider draagt meer het stempel van westelijke vooruitgang dan President Heber J. Grant, van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Als het hoofd der Kerk, is hij de eerste president die in Utah geboren is. Het is zijn voorrecht geweest, elke trap van westelijke ontwikkeling, van de ontvruchtbare dorre woestijn dagen tot dit ongekende tijdperk van hedendaagsche hoge eischen, waar te nemen. Hij heeft zijn volk stap bij stap zien vooruitgaan, van een klein clubje pelgrims, algemeen misverstaan, dikwijls vervolgd, tot de momenteele trap van welvaart, die het hooge respect afdwingt van allen die met hen in aanraking komen, welke een krachtig deel van het meest vertrouwbaar burgerschap van het westen vormen.

President Grant's laatst geleden bezoek aan Arizone, werd als een gewichtige gebeurtenis in de staatsaangelegenheden beschouwd en duizenden zijn uitgegaan om hem te hooren spreken, zoowel leden als niet-leden zijner Kerk, te Mesa, Phoenix, Douglas en andere plaatsen. In al zijne toespraken, liet hij de maatschappelijke zijde van den godsdienst van de

Heiligen der Laatste Dagen naar voren komen, als zijnde niet alleen een sterke factor voor hun succes, maar ook het middel om hun de vriendschap te verzekeren der zakenwereld en der leden van andere gezindten. Hun godsdienst onderwijst hen de wetten van gezondheid te volgen, aldus elken dag instaat zijnde honderd procent energie in hun werk te leggen. Een hunner spreekwoorden is „een goed dagwerk voor een goed dagloon.” Hetzij zij voor anderen of voor zichzelf werken. Werkgevers zijn overal begeerig om hen te employeeren en zij voor zich, door zichzelf in dit opzicht nooit te bedriegen, hebben aan de woestijn prachtige winsten ontworsteld. Een ander van hunne spreekwoorden is: „ieder voor het algemeen en het algemeen voor ieder.” Dit spreekwoord is een oorzaak voor hunne organisatie en coöperatieve uitvoeringen op industrieel gebied, welke het wonder der handelswereld is geweest. De Kerk houdt hare leden verplicht om de moreele leeringen van hun godsdienst in hun arbeid en al de verhandelingen over te dragen, met de vermaning van: „leeft uw godsdienst na en spreekt er niet alleen over.”

Het resultaat is geen rijkdom ten koste van anderen geweest, maar een welverdiende; geen schijnbare doch een werkelijke vooruitgang, niet een tijdelijke maar een „blijvende welvaart”, en bij dat alles een tevreden gemoed en vreedvollen geest en een opgewektheid van karakter, welke waardig is tot algemeene navolging.

Arizona's economisch progres is het Mormoonsche volk en zijn geïnspireerde leiderschap, in zulke mannen als President Grant veel verschuldigd.

Uit ons eigen Zendingsveld.

Te Charlois, Rotterdam, werd op 16 Februari een bijzondere vergadering gehouden, die buitengewoon succesvol mag worden genoemd. Niettegenstaande de waarschuwing van den Predikant om onze lectuur te verscheuren en vergaderingen niet te bezoeken, waren ongeveer tweehonderd menschen aanwezig, die met volle aandacht zaten te luisteren. Na een inleidend woord van Ouderling C. de Jong spraken Ouderlingen Gerrit v. d. Waard en Conferentie-President Abraham Dalebout. Veel lectuur werd uitgegeven en eenige uitnodigingen en beloften ontvangen.

Verplaatsing.

Joseph L. van Leeuwen is van de Amsterdamsche naar de Utrechtsche vertakking verplaatst. Ouderling Gerrit v. d. Waard van de Groninger conferentie naar de Rotterdamsche met Rotterdam als standplaats.

INHOUD.

De Verkoren Twaalf Blz. 65 Vruchten van het Mormo- nisme etc. vervolgd „ 69 Waarheid kan niet worden verdrongen „ 73 De Wet die het Individu		bestuurt Blz. 77 President Grant en Maat- schappelijke Vooruitgang „ 79 Uit ons eigen Zendingsveld „ 80 Verplaatsing „ 80
---	--	---